Hồi thứ sáu mươi hai
Tề Tuyên Vương nạp dụng Ngọc Thiền
Lỗ công chúa đi cầu Thánh mẫu

Nói về khi Công chúa thu hồi đội ngũ, điểm tra lại thấy hao hết hai phần, rồi đồng kéo thẳng lên núi Ấn phụng.

Thôi Văn đi trước vào báo cho Đinh Năng, Đinh Trí hay, hai người liền vội vã xuống tiếp rước, mời Công chúa thẳng lên sơn trại và truyền quân y theo binh pháp mà an dinh.

Các việc xong rồi Công chúa mới hội chư tướng lại, viết biểu văn đi cầu cứu cùng các nơi. Ân Long vâng lệnh điệu biểu văn đi tới các nước Lương, nước Tấn.

Vua hai nước đều sợ oai thế Đông Tề, nên không ai khứng chịu. Ân Long lại đi qua nước Tống[56].

Lúc này được Ân hậu lâm triều, quan Huỳnh môn vào tấu rằng:

– Có thần sứ nước Lỗ là Ân Long tới xin triều kiến.

Ân hậu cho vào. Ân Long tới trước Kim Loan điện triều bái xong, Ân hậu hỏi:

– Chẳng hay ngự đệ tới đây có chuyện gì chăng?

Ân Long đưa biểu dâng lên. Ân hậu xem rồi phán rằng:

– Tiên vương ta cũng vì hội Tương Giang mà bỏ mạng, sau lại Quốc Văn lập hội Kim Hoa, làm cho tan hại nước nhà. Lòng hằng muốn báo cừu trả oán, ngặt vì Vô Diệm cao cường pháp lực, các nước đều tấn cống xưng thần, huống chi nước ta đấp hẹp dân nghèo, dám đâu làm chuyện đưa mồi ăn cho cọp.

Ân hậu nói rồi rơi lụy dầm dề, giây lát mới nghĩ ra một kế mà rằng:

– Ngự đệ ơi! Ai gia toan được một kế, không biết có thi hành được hay không?

Ân Long tâu rằng:

– Xin Quốc mẫu phân ra, cho vi thần được rõ.

---

[56] nguyên vợ vua Tống Nguyên vương cùng một họ với Ân Long, nên Ân Long qua đó cầu hoạ may có được chuyện

Ân hậu nói:

– Nguyên ngày trước tiên vương ta còn đăng vị, đã hứa lời với em Trịnh Bình Công là Ngọc Thiền, tưởng là cùng Thiên tử vầy duyên, hay đâu nỗi kiến sinh bất trắc. Tiên vương và Thái tử đều lâm hại nơi tay con Chung Vô Diệm mà thác, Trịnh Ngọc Thiền còn thủ tiết cô phòng, tuy là người giữ bề tùng thất nhi chung, nhưng Ai gia nghĩ lại cũng thật lòng khuê nữ. Và người đủ cách phong lưu tài tử, những cầm, thi ca vô hơn người, ta tính kế đưa dâng người cho Tuyên Vương, sau sẽ âm mưu cùng Hạ thị. Trước là trừ cho được con Xú phụ, sau làm mê hoặc Tuyên Vương, chừng đó hiệp binh tới đánh Hằng xương, trả thù cho năm vị quốc vương mới nổi.

Ân Long khen diệu kế, triều thần ai cũng bằng lòng. Ân Long từ giã Ân hậu vừa xong lại đi qua nước khác.

Nói về Ân hậu, khi Ân Long từ biệt đi rồi bèn truyền nội thần đòi Ngọc Thiền tới dạy truyền. Nội thần vâng lệnh, chẳng bao lâu Ngọc Thiền tới trước Kim giai triều kiến.

Ân hậu xem thấy rơi lụy mà rằng:

– Ai gia thấy Vương tử tuổi vừa hai tám một mình luống chịu nơi cô phòng, thấy dâu thôi lại đau lòng, nên muốn tính cho vuông tròn phận trẻ. Nay có một điều thương nghị, muốn đưa vương tức qua hầu bạn với Tuyên Vương, quyết lòng trừ cho được Chung nương nương, thì trước phải toan mưu cùng Hạ thị, nếu như được thiên tùng nhân ý, thì chồng con ở nơi Âm giới cũng tạ ơn, trước là trung hiếu lưỡng toàn, sau cũng để tiếng thơm ngàn thuở.

Ngọc Thiền nghe nói cũng nghĩ thầm rằng:

"Sự thể như vầy rất khổ, tấm thân khó nỗi âu lo, nếu mà chẳng phụng mạng công cô, thì mình làm phận dâu con bất hiếu, vậy hãy tới đó xem Vô Diệm cho tỏ rõ, như người ở nhân từ thì ta sẽ xử dạ trung lương, nếu như người ở bạo cường thì ta sẽ lo phương ám hại." Nghĩ như vậy mới tâu rằng:

– Mặc ý mẫu hoàng liệu định, thần ức đâu dám chối từ.

Ân hậu cả mừng và phán rằng:

– Trong cung nữ có hai đứa lanh lợi kêu là Thể Vân với lại Thể Hà, cũng là dòng đệ tử lương gia, ta sẽ cho nó đi theo qua cùng con hôm sớm.

Ngọc Thiền cúi đầu vâng dạ rồi trở về cung. Ân hậu liền sai quan nội thần sắm sửa đồ nữ trang phụ tùng, rạng ngày sau đưa Ngọc Thiền cho đi cải giá.

Rạng ngày Ân hậu lâm triều, truyền lệnh cho quan đại phu là Hứa Nho và chủ soái là Khương Dõng đưa Ngọc Thiền qua Đông Tề tấn cống. Hai người vâng lệnh lui ra, lựa năm chục tên quân và sửa sang đồ hành lý, rồi vào triều phục chỉ. Ân hậu khiến dọn tiệc tiễn hành, Ai gia cùng nàng dâu rơi lụy, mấy hàng lả chả tuôn rơi, giây lát Ngọc Thiền cúi đầu bái tạ xin dời gót, thầy tớ đều thong thả lên đường, quản bao đạp tuyết dầm

sương phút đâu đã thấy Hằng xương tới gần. Khi ấy thầy trò tạm trú vào quán dịch nghỉ chân. Huỳnh môn quan lật đật vào thành thông báo.

Nói về vua Tuyên Vương cùng chính hậu đương buổi lâm triều nghị sự, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay có sứ thần Tống quốc đến dâng quí nhân, người còn đợi lệnh trước dịch đường, nên tôi phải vào báo hỉ.

Tuyên Vương liền giáng chỉ cho vào. Hứa Nho theo quân tới trước Kim Loan điện, triều bái xong rồi đưa biểu dâng lên. Vợ chồng Tuyên Vương xem biết Ân hậu đưa Ngọc Thiền tới xin tha cống lương tiền, vì trong nước tai nạn liên miên, đồ châu báu và bạc tiền khiếm khuyết. Tuyên Vương xem rồi rất nên mừng rỡ, khi ấy mới hỏi Chung hậu rằng:

– Trong biểu văn Ân hậu xin như vậy, ngự thê có bằng lòng chăng?

Chung hậu bèn đòi Trịnh quý nhân lên Kim giai yết kiến. Ngọc Thiền vâng lệnh, tới triều bái Tuyên Vương và Chung hậu. Chung hậu xem qua rồi nói rằng:

– Người này đã có thiên tư tài mạo, lại thêm đức hạnh hiền lương, thần thê xin phong cho nó làm Bắc viện vương phi, cai quản hết ba ngàn cung nữ, lại xin đó dốc một lòng phượng thờ thánh chúa, tình tương thân như thể chị em, ở cùng nhau cho cốt nhục vẹn tuyền, đây với đó là duyên thiên lý ngộ.

Trịnh Ngọc Thiền cúi đầu lạy tạ; Tuyên Vương nghe vậy thì trong lòng mừng quýnh! Việc xong rồi Chung hậu truyền Nội thần đưa tân nhân tới Bắc viện, kế Thiên tử truyền bãi châu, bá quan ai về dinh nấy.

Lúc nầy vợ chồng Tuyên Vương thẳng tới Bắc viện, Trịnh tân nhân ra tiếp rước vội vàng, ba người vào nơi ghế trầm hương. Nội thị dọn tiệc dâng lên, ba người uống tới canh khuya, Chung hậu khi ấy mới kiếu về Chiêu Dương viện.

Đêm đó Thiên tử nghỉ tại Bắc cung cùng nhau vầy hiệp chung tình giao ước trăm năm như nguyện tử sinh cốt nhục một lòng, chẳng duyên giai ngẫu cũng vòng ái ân. Canh gà vội giục buồn xuân, gác vàng đâu đã hé lần biển đông, người thì tới viếng chính cung, kẻ thì giá ngự ngai rồng nghị sự.

Rạng ngày, Trịnh quý phi tới triều bái Chung hậu. Chung hậu lật đật đỡ dậy và mời ngồi nơi cẩm đôn: trà nước xong rồi, chị em cùng nhau đàm đạo. Kế đó Chung hậu lại truyền chỉ cho đòi từ Tam cung lục viện, cho tới Vương phi mạng phụ, đều tới Chiêu cung dương dự tiệc.

Nội thần vâng lời ý chỉ, ban ra khắp hết các nơi, giây lát cung nữ đều tới Chiêu Dương cung triều yến.

Đây nhắc về sự Tây cung Hạ Nghinh Xuân, từ khi thấy mặt Ngô Khởi, về cung mang bệnh tương tư, càng ngày càng lại thêm sầu, có khi mê mẩn mò giường mò chiếu.

Khi ấy có cung nga vào báo rằng:

– Thiên tử mới nạp Trịnh Ngọc Thiền, nên có lời ý chỉ phán truyền rằng: Các cung viện đều phải tới Chiêu Dương cung mà khánh hạ, nếu ai chẳng vâng lời nghị ấy thì Đả phi tiên trách phạt không tha, mấy lời tôi phải tâu qua, xin nương nương toan liệu.

Hạ phi nghe nói nghiến răng chặc lưỡi và oán trách Thiên tử ở ra dạ bạc tình, rằng:

– Đã bấy lâu ta luống chịu quạnh hiu, nay vì cơ gì mà lại tham tâm yểm cựu, bây giờ lại còn bảo ta tới Chiêu Dương cung khánh hạ, thà chịu chết chớ chẳng thà chịu đi.

Hạ phi nói vừa dứt lời, có giám quan gia bước tới tâu rằng:

– Tôi có nghe nói tân nhân là Trịnh bình Công chi nữ tước Tống sính về mà chưa kịp thành hôn, nay Ân hậu đưa tới đó mà xem cho tường, rồi sẽ cùng tân nhân mưu hại Chính cung, nếu như Vô Diệm đã trừ xong, thì chức Chính hậu về trong tay Tân viện.

Hạ phi nghe nói, đổi sầu làm tươi, lật đật sửa sang xiêm áo rồi tới Chiêu Dương cung mà khánh hạ.

Nội giám thấy có Hạ phi đến liền vào tâu cho Chung hậu hay, Chung hậu cho vào, rồi thuật lại các việc Tân nhân mới vào cung, nên bày ra yến tiệc. Trịnh tân nhân nghe nói liền bước tới chào mừng. Hạ phi cũng ân cần đáp lễ, rồi chị em phân ngôi thứ mà ngồi. Kế thấy Liêm thị vương phi dẫn mấy vị mạng phụ cũng tới triều hạ vừa xong; nội thị dọn tiệc dâng lên. Hạ phi đứng dậy tâu rằng:

– Thần thiếp trong mình có bệnh, nên những đồ hào soạn tôi chẳng dám dùng, xin cho kiếu trở lại Tây cung, để lo bề thang thuốc.

Chung hậu không cho, bảo Trịnh phi phải ân cần mời Hạ phi ở lại mà dự tiệc. Kế đó thể nữ rót rượu dâng lên, mấy chị em uống được vài tuần. Chung hậu mới nói:

– Ai gia từ lúc mười tám tuổi vào cung, nay đã mười chín năm rồi xiết bao đánh bắc dẹp nam, thân chinh chiến đã cam nhiều lao khổ. Ngày hôm nay có đủ mặt đông tây bốn viện, cho Ai gia phân tỏ một đôi lời, chị em ta đồng lòng phụng sự vua Tề, an phận chớ hề lăng phạm, nay Ai gia ban cây Đả phi tiên cho Tân phi Bắc viện, như ai có khi dễ thì được phép đánh chết không tha, còn nếu Thiên tử có gì sai ngoa, thì cũng phải hết lời can gián, chớ nên ỷ quyền hùng hiếp. Ai gia mà hay được, thì tội trọng không dung, chén rượu này ta chúc cho Tân quý nhân, hãy lãnhlấy cây roi đây mà giữ lòng trung ái.

Trịnh quý phi hay tay chấp lấy, rồi đưa lại cho thể nữ là Thể Vân cầm. Lúc đó Hạ phi thấy Trịnh phi có hai người thế nữ cũng bên Tống đưa qua, bèn nói rằng:

– Hai tên thế nữ đó là người đi theo với Vương muội có phải chăng?

Trịnh quý phi thưa:

– Phải.

Hạ phi mới nói:

– Tôi thấy hai người ấy lòng yêu muốn, ước làm sao cho được một người.

Chung hậu nghe nói, thì đã hiểu ý biết Hạ phi muốn lập mưu kế chi, nên mới buông lời như vậy. Nghĩ rồi bèn nói:

– Như Tây cung muốn dùng người bên Tống, thì Ai gia cũng cho qua một người.

Nói rồi kêu Thể Hà mà bảo rằng:

– Thể Hà cung nữ! Mi phải đi qua bên Tây viện mà chầu chực Hạ quý phi.

Thể Hà cúi đầu vâng dạ, giây lát mãn tiệc. Hạ Phi đem Thể hà về làm con nuôi, để ngày sau lâm cơ ứng biến.

Khi tiệc mãn tam cung lục viện cùng là các vị mạng phụ phu nhân, ai đều lui về dinh nấy. Còn lại Trịnh quý phi và Liêm Thoại Hoa ở sau. Chung hậu mới bảo cung nữ đem Chiêu Dương ấn, cùng Tru phi kiếm để lên trên bàn mà nói rằng:

– Nay ai gia cùng vương muội, phận có lớn nhỏ khác nhau đã rồi, ấy là mấy lời ai cũng đều là trung tâm báo quốc, gian giảo riêng có một mình Hạ thị Tây cung, nay trong mình Ai gia thai sản đã cận kỳ, còn Công chúa Lỗ Lâm lại cử binh xâm loạn, ấn kiếm này ta giao cho đó, hãy tua gắng ghi vào lòng. Ai gia lâm bồn rồi, ắt có tai họa lâm thân, phải cẩn thận mà dự phòng gian kế.

Chung hậu nói với Trịnh phi rồi, lại nói với Liêm Thoại Hoa rằng:

– Bắc viện là người chính trực, thật đáng tay làm di mẫu của ngươi, có việc gì phải nên hiệp lực với người, chớ khá nghi nan mà trở đương công việc.

Trịnh Bắc cung và Liêm vương phi hai người vâng dạy, rồi lui về phòng nấy nghỉ ngơi.

Đoạn này nhắc về Công chúa Lỗ Lâm, lên ở tại Ẩn Long sơn đã được ba tháng, ngày kia thấy quân Tần vào thưa rằng:

– Quốc cựu là Ân Long đi cầu viện đã về.

Công chúa lật đật ra rước vào, Ân Long bèn thuật hết rằng:

– Các nước ai cũng sợ oai Đông Tề, đều không dám cử binh, chỉ có nước Sở sai Huỳnh Cái đi qua ám trợ và cho mười muôn lương thảo, còn nước Tống đưa Ngọc Thiền làm kế mỹ nhân, chưa biết thành bại thế nào, nên tôi phải trở về thưa lại.

Ân Long nói rồi, kế thấy Ân Phụng bước vào thưa rằng:

– Tôi đã về tâu với Ân thái hậu, tỏ hết các việc bại binh. Ân hậu nổi giận lôi đình, mắng Công chúa là đồ vô dụng, người lại cho có ba muôn binh mã, tới đây trợ chiến mà thôi.

Công chúa nghe nói, ngửa mặt kêu trời và than rằng:

– Phen này mẹ con chắc không thấy mặt, còn vợ chồng cũng khó nỗi gặp nhau! Phò mã ơi! Trời đã dứt tình rồi, còn cuộc thắng bại đã đành rành trước mặt.

Công chúa than rồi khóc ngất, Ân Long và Ân Phụng theo khuyên giải giây lâu, Công chúa mới bớt cơn sầu, sực nhớ lại Bạch Liên thánh mẫu. Lúc này Công chúa dặn hai vị quốc cựu ở lại trại tập luyện binh nhung, còn mình thì tach dặm lên non, cầu Sư trưởng phân trần sau trước.

Nói rồi Công chúa khi dặn dò hai vị Quốc cựu xong rồi, lên ngựa xông thẳng. Đi chẳng mấy bữa, thì đã tới Sơn động, thấy nữ đồng ra đón rước chào mừng và hỏi rằng:

– Quý nhân tới ra mắt Sư tôn, chắc là có chuyện chi đại sự?

Công chúa đáp:

– Mấy năm nay cách mặt, nay mới được gặp nhau, vậy xin cậy đó vào tâu với Thánh mẫu cho mau, rằng: Có Lỗ Lâm đến, xin vào yến kiến.

Nữ đồng lật đật vào trong báu điện, tâu với Thánh mẫu trước sau, Thánh mẫu dạy cho vào. Nữ tỳ trở ra thông tin ấy. Khi Lỗ Lâm công chúa tới trước bảo tọa quỳ lạy với Thánh mẫu mà bày tỏ hết các việc rồi. Thánh mẫu mới mắng:

– Đồ súc sinh! Ngàn năm đạo hạnh chẳng có dễ dàng gì, ba món bảo bối của ta đã cho thế mà để người ta thu mất rồi, nay mặt mũi nào còn dám tới đây. Nữ đồng ở đâu! Mau đuổi nó ra khỏi ngõ.

Công chúa nghe nói năn nỉ khóc lóc hoài, mà Thánh mẫu cũng không nghe, hối Nữ đồng đuổi ra cho rảnh mắt. Công chúa cực chẳng đã phải chạy lạy tạ dời chân, ra tới trước động, xảy gặp chị em bạn là Lục Vân Tiên, bèn đứng lại mà nói chuyện rằng:

– Chị nghĩ coi có tức! Chung Vô Diệm ỷ mình nhiều pháp thuật, đã thu lấy hết phép của ta, lại khi dễ đến Sư tôn nhiều điều quá lẽ, nó nói: Nó quyết lên cho tới Báu Châu động, bắt Bạch Liên yêu phụ mà lột da, chị nghe coi nó nói như vậy có tức hay không?

Lúc ấy Thánh mẫu tàng hình đi ra trước động, thoạt nghe Công chúa nói chuyện với Lục Vân Tiên các lời, bèn trở vào cho đòi Công chúa vô mà hỏi rằng:

– Con Xú phụ nó xỉ mạ ta các điều như vậy mà có thật hay là không?

Công chúa thưa:

– Mấy điều đó quả như lời, nên đệ tử mới tới đây mà bạch qua cùng Sư trưởng.

Bạch Liên tưởng thật, bèn nổi trận lôi đình, liền đòi bốn tên đồ đệ bảo đem đồ báu linh theo hết và bảo Công chúa về trước, điểm binh tới cửa phía tây thành Lâm Tri công phá. Công chúa vâng dạy và mừng rỡ vô cùng, liền lạy tạ ơn trở ra khỏi động trung, cầm chĩa ba lên ngựa, vừa đi vừa cười mà nghĩ thầm:

“Mình đặt điều nói láo mà Thánh mẫu cũng nghe, nếu mình nói thật một bề, chắc là Thánh mẫu không chịu hạ sơn cứu giúp.”

Nghĩ như vậy, rồi giong ruổi suốt ngày đêm về tới An Phụng sơn, anh em Ân Long ra tiếp rước vui mừng. Công chúa bèn hạ lệnh, truyền ta quân bạt trại kéo xuống đánh

cửa phía Tây. Quân Chính ty vâng lời, trong một ngày đã tới Lâm Tri Hỗn hải. Khi Công chúa kéo binh tới, phát pháo an dinh rồi, kế giây lát có quân vào báo rằng:

– Thánh mẫu và mấy vị Tiên cô đã giá lâm.

Công chúa có dạ mừng thầm, liền truyền quân đặt bàn hương án ra nghinh tiếp. Thánh mẫu xông thẳng vào quân dinh, ngồi giữa Huỳnh la trướng, trà nước xong rồi, Thánh mẫu mới phán rằng:

– Nước Tề ở về phía đông, thuộc Mộc, nước Lỗ ở về phía Tây, thuộc Kim, ngày nhật thần bữa nay là Kim khắc Mộc, nếu xuất trận thì thắng được Tề bang.

Nói rồi lại bảo đồ đệ đem cái hồ lô ra, lấy một xấp giấy đưa lên giữa không trung thổi một cái, hóa bốn con thú dữ và một con long mã. Thánh mẫu cưỡi con long mã, tay cầm Oan Ương kiếm, đi tới giữa cửa thành khiêu chiến.

Quân giữ thành vào tâu lại cho Tuyên Vương hay, Tuyên Vương cả kinh, liền sai Nội thần vào rước Chung hậu ra trước Kim Loan điện mà nghị định. Chung hậu nghe có chỉ triệu, liền đánh tay làm một quẻ, thì đã hay Bạch Liên thánh mẫu hạ sơn, ngặt vì trong mình đã có mang thai gần tới kỳ sinh sản, biết trốn đâu cho khỏi tai họa.

Nghĩ rồi bèn truyền Cung giám đi đòi Trịnh quý phi tới, dặn dò các việc xong rồi, liền sửa sang long mã thẳng tới Kim Loan điện mà tâu rằng:

– Xin cho thiếp ra trận.

Thiên tử bèn y lời, rồi cũng theo chân lên trên Vọng địch lầu mà lược trận. Khi ấy phát ba tiếng pháo, mở cửa thành xông ra. Chung hậu nhìn thấy một vị đạo cô, đầu đội mão Liên hoa, mình mặc áo Bát quái, tóc bạc như tuyết, mặt đỏ dường hoa[57].

Chung hậu xem rõ rồi, bèn hỏi rằng:

– Bớ yêu đạo! Mụ có phải là Bạch Liên thánh mẫu đó chăng?

Thánh mẫu đáp:

– Ta ở Báu Châu động, hiệu là Băng Ngọc địa tiên, ngàn năm chính quả tu nên, đạo hiệu là Bạch Liên thánh mẫu đây. Vậy người hãy đem Ngô Khởi phò mã ra mà trả lại, và dâng hàng biểu cho Lỗ bang, nếu như chẳng chịu đầu hàng, thì bần đạo chẳng dụng chế.

Chung hậu nghe nói nổi giận, bèn hỏi rằng:

– Có tướng nào ra bắt con yêu phụ để lập công không?

Điền Côn vâng lệnh, buông ngựa xông ra, bên kia Vương Lăng nữ tiên vung gươm rước đánh, được ba chục hiệp, Vương Lăng liền trá bại chạy dài, Điền Côn giục ngựa đuổi theo, Vương Lăng lấy một món bảo bối gọi là Tật lê giác tế lên trên không, Điền Côn liếc sang thấy có đạo Kim quang thẳng xông, và bảo bối ấy có ba khía, nhắm ngay

[57] Thật là một cái bông sen trắng, ở Trên Phật tổ điểm hóa thành hình, tu luyện lâu năm lên được bề chính quả

trên đầu đánh xuống, Điền Côn lật đật quay ngựa bỏ chạy như dong mà không khỏi, bị đánh trúng phớt nơi sau lưng.

Chung hậu xem thấy nổi xung, liền buông ngựa chận đường đón lại. Điền Côn bị thương bỏ chạy, còn Vương Lăng thì đánh với Chung hậu một hồi liệu bề cự không lại, mới quây ngựa tháo lui. Bạch Liên lại vung gươm tiếp chiến. Đánh hơn trăm hiệp mà thắng bại chưa phân. Thánh mẫu có ý khen thầm và nghĩ rằng:

"Nếu dùng sức thì khó bề thắng nổi."

Bèn niệm chú hô phong, tức thì thấy thiên ám địa hôn, cát bay cây ngã ầm ầm, lôi đánh quân Tề tối tăm mày mặt. Chung hậu cũng lật đật niệm chú Tam thai, gió thổi trở lại đánh quân Lỗ bỏ chạy mất sá tan hoang!

Thánh mẫu liền niệm chú thu phép vội vàng, rồi giục thú đánh với Chung hậu nữa. Giây phút lại niệm chú đòi hung thần ác sát, hồi lâu thấy ở trên trời sa xuống, những đồ yêu quỷ, tinh ma, và niệm chú di sơn, đưa hòn núi Nga mi tới chụp vây lấy Chung hậu. Còn Chung hậu lúc này đánh với Bạch Liên thánh mẫu, đã có ý đề phòng, nên biết được các phéo của Thánh mẫu rồi, liền niệm chú thư phù, nên yêu ma chẳng dám tới, còn sau lưng thì công núi Nga mi đánh với Thánh mẫu, tay vung đao vùn vụt chân thúc ngựa xông pha, mấy lần day lại trở qua thì phéo của Bạch Liên cũng như tro bụi.

Thánh mẫu tức mình nổi giận thu phéo lại đánh với Chung hậu một hồi, hơn ba trăm hiệp cũng cầm đồng mãi. Thánh mẫu liệu bề dùng sức không lại, nên mới dùng mưu trá bại, bèn chém bậy một cái rồi bỏ chạy dài, Chung hậu cũng giục ngựa đuổi theo. Thánh mẫu mới lấy cặp kiếm Oan Ương tế lên và nói rằng:

– Chung Xú phụ, mi hãy coi bảo bối.

Chung hậu lanh mắt ngó thấy, có hào quang muôn đạo sáng lòa, phải chi gặp tay thật thà thì bị gươm Oan Ương đưa về chín suối.

Vì Chung hậu có long thai gần mãn nguyệt, nên có rồng vàng trên không, sa xuống chém người không được. Chung hậu biết mình đã gần kỳ thai dựng, có nhờ con, mẹ mới được toàn thây, tức thì cắn máu đào ngón tay, phun lên gươm thiêng vấy máu.